

Актуални новини, арт критика и интервюта

„Прерисувам само това, което ме кефи“ – разговор с Димитър Шопов

Публикувано на 22.08.2017 от Десислава Милева

В един твърде горещ, типично пловдивски, айляшки августовски ден поканих Димитър Шопов на разговор. Покана, приета неохотно (доколкото това може да бъде доловено в чата), отложена за покъсен час (40 градуса на сянка) и довела до среща в едноименното artnewscafe. Поводът е изложбата на художника в галерия SARIEV Contemporary – „Хора, Години, Живот“. Лаконично заглавие, едновременно натоварено със смисъл, но тежко в зависимост колко ти се носи, непукистко, малко old school, като самите прерисунки, наредени под неговата егида. А те придърпват, примамват погледа със своята специфичност и със стил и техника, които някои арт критици биха опитали да определят като прилежащи към наивизма, макар такива определения само да гъделичкат хумора вложен в самите творби. Прерисунките, които художника определя като „рисунки на стари снимки, и нови снимки на прерисуваните снимки“ (опитайте да го кажете на глас) не разказват истории, не търсят да изровят, изразят и изобразят дълбокия политически, социален, културен или друг -ен разрыв, а представят една визуална гаргара с визуални елементи, цветове, композиция, образи. Започваме разговора именно с тях.

Десислава Милева: Какво е за теб прерисунката? Защо започна да прерисуваш?

Димитър Шопов: Защото нямам въображение. Не, наистина. Това е. Следващ въпрос.

Д.М.: Добре, да приемем, че нямаш въображение... то тогава можем ли да наречем прерисунката копие? Прерисувал си много неща, снимки, картички, етикети... Има ли нещо повече в прерисунката, освен копието на едно изображение?

Д.Ш.: Да копираш е всъщност много сложно. Трябва да си изключително наясно с това как функционира едно нещо, за да го копираш добре. Ван Гог е добър копист например. Ако не си наясно просто се плъзгаш по повърхността и се получава една, как да кажа... репрезентация, която е много модерна днес. Демонстрираш някакво знание, но всъщност не си го разбрал. Затова *just copy the nature* е моята максима. Ако това можеш, и художник можеш да бъдеш.

Д.М.: Какво имаш предвид под nature – природа, естество, същност?

Д.Ш.: Във всичко има своего рода природа. Така че да копираш не е лесно. Опитвам се да бъда добър копист, не успявам разбира се и в даден момент започвам да харесвам това, което не ми се получава. В този смисъл, за мен, прерисунката е нещо повече.

Д.М.: В прерисунките ти има и автобиографичен елемент. Прерисувал си много стари семейни снимки. Защо?

Д.Ш.: Човекът е моя любимец, той е нещо, което няма да ми омръзне. А в семейните снимки е пълно с хора. После просто започнах да търся къде още има хора – списания, филми...

Д.М.: Как избираш кое да прерисуваш?

Д.Ш.: Харесвам композицията, типажа, начина по който някой е облечен, ситуацията, светлината, чисто визуални неща.

Димитър Шопов, „Сватба“, 2015

Д.М.: От това, което казваш, приемам, че става въпрос повече за „подбор“ на визуален принцип. А спомените, сантименталността не играят ли роля при избора ти на снимки, които да прерисуваш?

Д.Ш.: Имам друг *skill* да се връщам назад във времето. Имам памет. Там е по-интересно.

Д.М.: Да разбирам ли, че прерисуваш само визуалния елемент от една снимка?

Д.Ш.: Прерисувам само това, което ме кефи.

Толкова по темата. Това е, което последните думи на Димитър Шопов може би се опитват да ми кажат, затова я сменям. Димитър не знае, но причината за нашия разговор е да го подложат на лек художнически разпит и по един друг въпрос, на който само той би могъл да даде отговори. Малцина, откъд запознатите от първо лице с работата на художника, биха го асоциирали с името Милош Гавазов. А то изниква ненадейно и сякаш малко нехайно в критическия текст придружаващ изложбата на Димитър в SARIEV Contemporary. Според анонимния критик, който упорито, но безуспешно се опитах да разоблича в интервю, Димитър Шопов се запознава с творчеството на великия художник Гавазов през годините прекарани в скитане из Африка, а след това му посвещава и задълбочен биографичен труд. Велик? Вероятно. Потаен, затворен, неуловим? Със сигурност.

Д.М.: Докато се подготвях за нашия разговор, написах в най-популярната търсачка „Димитър Шопов“, а при едно следващо търсене – „Гавазов“. За втория резултатите бяха много повече. Изненадва ли те? Кой от двамата ви е по-популярен, по-присъстващ в арт пространството днес, било ти българско или чуждо?

Д.Ш.: Как, Гавазов е голям, той е най-големият. Няма такъв художник просто... Нечовек...

Димитър Шопов, „Мавродиев“, 2016

Д.М.: А как го откри?

Д.Ш.: Безумието е начало и вероятно и край на всяка мъдрост. Всеизвестно е, че най-големите комици са много тъжни хора. Правейки някакъв фарс, те компенсират. Скучно ти и е, сдухан си излизаш на двора и хващаш лопатата, или решаваш да сготвиш или отиваш на фризьор, или просто започваш да рисуваш. Затова се разказва приказката. Защо трябва да бъдеш велик художник? Защо трябва да ти се случва наистина? Изкуството в крайна сметка не е нещо реално. То е една фикция. Не е препоръчително да прекараш един екстрем и изпълнен с абсент живот, за да бъдеш голям артист? Може да не ти остане време за рисуване.

Д.М.: А какво прави Гавазов голям художник?

Д.Ш.: Това, че не си е направил труда да разкаже на хората колко е голям и велик, че не е търсил публика, не е правил изложби. Роден за изкуство човек, който не е преследвал слава, кинти и цялата тази суета, той

просто е работил здрво, нищо друго. Това го прави почтен според мен.

Д.М.: Посветил си му книга, озаглавена „Гавазов“, написана под псевдонима на Свободан Палич. Защо?

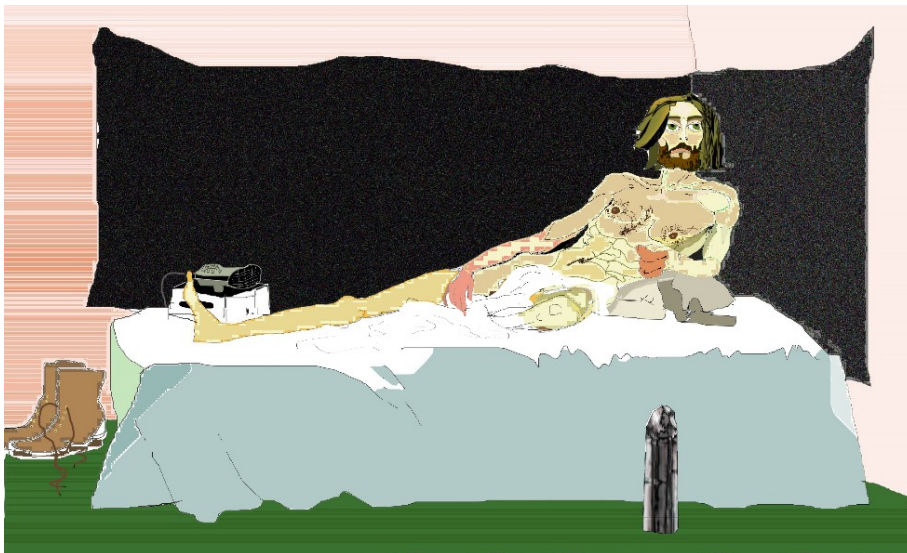
Д.Ш.: Животът на художника е по някакъв начин необходим, за да се прочетат картините му. За съжаление, това клише винаги е работило – бил си, умираш, признават те. Просто Гавазов има минало, това го прави интересен, живял е в едни времена, които днес можем да видим само на филми.

Д.М.: Значи Гавазов не е вече между живите?

Д.Ш.: Нещо повече – Гавазов не е между родените.

Д.М.: А да очакваме ли още негови изложби?

Д.Ш.: Постоянно изкачат негови неща от разни тавани и мазета.

Димитър Шопов, „Етюд“, 2015

Димитър Шопов, оказва се, е също толкова потаен, колкото е и Милош Гавазов. Това не пречи, в края на нашия разговор, да му зададем и няколко лични въпроса...

Д.М.: А как реагираха родителите ти на избора ти да станеш художник? Сещам се за един лаф на Кърт Вонегът, който казва, че ако наистина искаш да нараниш родителите си, но нямаш смелостта да си гей, най-малкото можеш да се занимаваш с изкуство.

Д.Ш.: Родителите ми имаха своите проблеми с мен. Все ми казваха как трябва да ги счупя тези четки, стига с това изкуство, че е време да се занимавам с по-смислени неща, като право например.

Д.М.: А мислил ли си да се занимаваш с „по-смислени неща“?

Д.Ш.: Не ставам за нищо друго. Или по-скоро ако ставам за изкуство, ставам и за всичко друго, но за мен изкуството е върхът... на сладoleда. Ако искаш да се занимаваш с нещо смислено, бъди творец. Тогава вече поемаш по един съвсем различен път. Замисляла ли си се какво остава след един човек? Деца, внуци, правнуци... земя... Апартамент, може би някоя къща, която ще устои двеста-триста години, а може би не, останалото можем да го видим във фолклора, по музеите и книгите. Друг е въпроса колко дълго би могло

да просъществува едно произведение на изкуството. Едно добро име да оставиш ми се вижда най – смислено... Това е. Свършихме ли?

“Хора, Години, Живот“ в галерия SARIEV Contemporary ще продължи до 31 август 2017.

Книгата-албум „Гавазов“, спечелила наградата „Южна пролет“, може да откриете в галерия SARIEV Contemporary, ул. Отец Паисий 36, Пловдив.

Заглавно изображение: Димитър Шопов, „Selfie“, 2016

За Десислава Милева

Родена 1988 г. в Пловдив. Завършва история на изкуството в Université de Bourgogne, Дижон. Специализира модерно изкуство в Université Lumière Lyon 2, Лион. Във Франция работи за културни институции като Opéra de Saint-Etienne, Institut d'art contemporain и Château de Chamarande. Интересува се от всички проявления на изкуството и неговата връзка с хората. Има публикации в списание „Култура“, „Литературен вестник“ и онлайн изданието на списание „Егоист“. Автор е на статиите за изложбите на галерия SARIEV Contemporary в artsy.net

[Всички публикации от Десислава Милева →](#)

Публикувано в [Интервю](#) с етикети [Галерия Sariev Contemporary](#), [Димитър Шопов](#), [прерисунки](#). [Постоянна връзка](#).

This site uses Akismet to reduce spam. [Learn how your comment data is processed.](#)

Задвижвано с гордост от WordPress.